

den nuværende Landbrugsministers Kreds, hvor enhver Vælger har godt og vel 3 Gange saa megen Stemmeret som en ganske almindelig Københavner. Det er grolle Eksempler, og saadanne Eksempler burde ikke kunne findes, at vi have Valgekredse, som tælle 12—13,000 Indbyggere, og andre, der tælle 40—50,000 Indbyggere. Der maa ske en Forandring, og med Grundloven i Haanden og med dette Partis tidligere Stilling til Valgekredsloven af 1894 vil det være ganske umuligt for dette Ting at modsætte sig en Udvidelse af Valgekredsenes Antal, saa længe der ikke har fundet en Grundlovsforandring Sted, thi jeg maa anerkende Konseilspræsidentens Ord for rigtige, at Spørgsmaalet kan løses ad den Vej, at der en Gang for alle sættes et fast Antal, hvorover vi ikke kunne komme, og paa en Maade, hvorpaa man i Tidens Løb kan regulere Forskydningerne, naar Indbyggerantallet i een Kreds tager af, medens det tiltager i en anden Kreds. Men jeg mener rigtignok ogsaa, at vi kunne ikke vente ud i det blaa paa en saadan Grundlovsforandring, indtil der er sparet saa meget Stof op til andre Grundlovsforandringer, at Tiden nu er kommen, det er en Fordring, som naar den er rejst af Befolkningen, med Forhandlingerne af 1894 for Øje ingenlunde kan afvises af dette Tings Medlemmer. Det vil være umuligt. Jeg behøver blot at nævne den Kamp, som den nuværende højtærede Justitsminister, det daværende og nuværende Medlem for Køge (Alberti), har ført, og hvorledes Tingets daværende Formand, gamle Sofus Høgsbro, steg ned og førte Kampen for en grundlovmæssig Ordning, hvorledes vor nuværende Konseilspræsident stemplede den stedfundne Ordning som grundlovsstridig, og hvorledes den nuværende Finansminister i sit Aalborgblad gjorde ganske det samme. Det vil være umuligt for dette Ting at sætte sig mod en grundlovmæssig Ordning af disse Forhold, og jeg kan som lokal Repræsentant for København paa ingen Maade være med til at begrænse mig ved en Haandfæstning, der udelukker mig fra at fremme min egen Bys, min egen Kredses grundlovmæssige Rettigheder.

Som 4de Punkt paa sit Program nævnedes Konseilspræsidenten Fremme af de foreliggende Lovforslag. Jeg havde ventet, at der var et Lovforslag, der var blevet taget bort, det var Prygleloven. Jeg synes ikke, at den Lov er af den Beskaf-

fenhed, at den skulde være saa populær i dette Ting, at Medlemmerne ved en Afstemning over en Dagsorden om Tillid til den højtærede Konseilspræsident og hans Program paa Forhaand skulde binde sig til at fremme denne Lov. Jeg vil i hvert Fald ikke være i Stand til at gøre noget saadant.

Hvad nu angaar de 2 Dagsordener vil jeg først vende mig til den først stillede, der udtaler Venstres Program; den Dagsorden er jeg Medforslagsstiller af, og den har min fulde Sympati. Og enhver Vælger ud over Landet vil sige: Den er stillet lige ud af Venstres Hjerter, lige ud af Venstres Program, i fuld Overensstemmelse med Venstres Fortid. Ikke en Vælger ud over Landet vil bebrejde os dette. Hvad den anden Dagsorden angaar, den Dagsorden, der er stillet af det ærede Medlem for Løvel, da vil jeg i min Dom over den dele den i to Afdelinger. Den første Afdeling, som handler om Tillid til Konseilspræsidenten, vilde jeg kunne stemme for, hvis Konseilspræsidenten ikke havde knyttet den sammen med et Program, som jeg umulig kan stemme for.

Hvis man med Bevarelse af fuld Handlefrihed, Tænke-, Tale- og Agitationsfrihed, skulde udtale sin Tilslutning og Tillid til Konseilspræsidenten, vilde jeg godt kunne gøre det. Thi den Mand har haft min Tillid, før han knyttede sig uløseligt sammen med et Program, fra hvis Punkter jeg maa tage bestemt Afstand.

Mine Herrer! I ethvert Parti og i enhver Arme findes der Soldater, som tro paa det, de kæmpe for. Disse Partifæller pleje ikke at være de daarligste. Men ved en og anden Lejlighed kunne de blive besværlige. Det er nemlig, naar paa en Gang Armeen skal bruges til noget andet end det, den er rykket i Marken for. Der staar da Valget mellem at knuse dem eller skaffe sig af med dem paa anden Maade. At knuse dem kan kun gøres ved, at man beholder dem inden for sine Rækker og sørger for, at deres Anskuelse og Meninger blive undertrykte, at de ikke komme videre ud, end Armeen selv rækker. Der er den anden Maade, at man skiller sig af med dem, og at de kæmpe videre for den Sag, de anse for den rette. Det sidste vilde jeg foretrække. Jeg vil ikke ved en Haandfæstning lade mig binde paa Hænder og Fødder og paatvinge Anskuelse, jeg aldrig har haft og heller ikke kan tænke mig at faa. Da vil jeg hellere appellere til mine Vælgere og sige: Har jeg haft Uret, da forkast mig som Repræ-